

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOS A DIJOS

UNA de las qüestions més tremebundas, tant que ab una mica més tira per terra al ministeri, ha sigut la referent al acta del districte de Cabra. Ja 'l president del Congrés havia presentat la dimissió del càrrech, al veure que la comissió d'actas s'inclinava a favor del gamacista Sr. Sánchez Guerra y deixava en bitza al seu amic Sr. Rosales. ¿Ahont s'es vist desairar á un amic del President del Congrés?

Per fortuna en Sagasta va trobar com sempre el deslorigador del conflicte, disposant que 'l senyor Sánchez Guerra sigui diputat per Cabra y concedint al Sr. Rosales l'elecció pel districte vacant d'Estrada, ab la seguretat de que 'ls electors no n'han de fer de més ni de menos per que 'l govern disposi dels seus vots, sense que ni tan sols aquells se prenguin la pena d'emetre'ls.

Y aixis tots contents: l'un será diputat per Cabra; y l'altre per una colla de cabrons.

Després de aquesta campanya tan ayrosa qu'ele va 'l sistema parlamentari fins á la regió de las estrellas, s'ha constituït el Congrés, nomenant president per sols 163 vots al ja citat Marqués de la Vega de Armijo. Al veure qu'era tan escàs el número de diputats que 'l votava, va fer una raresa, donant á comprendre que no pendria possessió del càrrech; pero en Sagasta hi va corre desseguida, va tirarli 'l pell avall, li va fer present que ab la presidencia hi van units un sou regular y 'l us gratuhit de cotxe, y ja tenim de nou salvada á la patria, per quant en Vega de Armijo va desistir un'altra vegada de presentar la dimissió... ¿Vés qué hauria sigut d'Espanya si en Vega de Armijo arriba á ferse 'l tossut negantse resoltament á empunyar el mànech de la campaneta presidencial?

Vaja, que sols al pensarhi 'm venen bascas.

Constituït el Congrés, está clar: la qüestió son quartos.

Un dels primers projectes que s'presentarán serán els pressupostos calcats enterament ab els de 'n Villaverde.

Tothom recorda ab quanta furia 'l actual ministre, Sr. Ursáiz, els va combatre.

Peró d'aixó no se'n ha de fer cas.

Un home desesperat pot criticar la mala disposició de un menü quan no se'l ha de menjar; en cambi, al arribarli 'l hora de menjarse'l, pot dir qu'es escelent y lleparse'n els bigotís.

A Fransa acaba de obtenir l'aprobació del Senat la ley de associacions, que tant afecta á la sort de las corporacions religioses no autorizadas.

Moltas resistencias s'han hagut de véncer, acumuladas pel clericalisme que s'ha valgut de tots els medis defensante com un gat panxa per amunt y ab las quatre urpias enarboladas.

Peró no hi han valgut las amenassas, ni la intervenció de certs ilusos defensors teórichs de la llibertat, capassos de veure impassibles y de permetre que 'ls enemichs de la idea lliberal, l'invoquin ab el propósit deliberat de assassinarla.

Peró res hi ha valgut: en las discussions no han pogut destruir els arguments dels partidaris de la justa preponderancia del poder civil, y en las votacions han sigut derrotats sempre, pas á pas, ab un tesson y una constancia verament admirables.

Avuy la ley es ley y s'haurá de cumplir.

L'interpelació Silvela

¡Ja s'coneix qu'es clerical, perque no va fer res mes que tirar capelláns!

El mateix Papa no ha tingut mes remey que calmar la exacerbació dels clericals, aconsellantlos que s'arrossessin. El Papat ho fa sempre aixís: molt super ab els que s'humillan; molt humil ab els que s'imposan.

De una batalla contra 'l govern de la República, dat que la República está fondament arrelada en la conciencia del país, cap profit ne treuria, y en cambi correria 'l perill de que 'l govern francès acabes per rompre definitivament tota mena de relacions ab la Curia romana.

El blanch colom, símbol del Papat, que va sempre en busca de las bessas, no hi vol res ab el gall de la cresta roja com un gorro-frigi. Al pobre colom las últimas bessas podrian faltarli, y ademés el gall té 'l bech molt fort y quan ha de picar pica.

PEP BULLANGA

JUBILEO - JALEO

INCH un amic molt religiós, pero de veras, y que com á tal s'atén á las ensenyansas del Nou Testament, — las quals—me deya dias enrera—no 'm permeten assistir á las manifestacions provocadoras y poch edificants del Jubileo.

—Perque—continuava—las sagradas Escrituras contenen las següents reglas, á las quals no sé per quins motius han de faltar els que segueixen las ensenyansas de Cristo:

«Guarduevos de fer vostra justicia davant dels homes pera que us végin; d'altra manera no rebreu recompensa de vostre Pare qu'está en el Cel.»

«Sempre y quan tingas de orar, entra en la teva cambra y tanca la porta: ora á ton Pare en lo secret; ton Pare que veu lo secret te recompensará.»

«El temps ha vingut en que 'ls verdaders adoradors adorin al Pare en esperit. Deu es esperit y 'ls que l'adoran, en esperit y en veritat deuhén adorarlo. Arribá ja 'l temps en que ni en aquesta montanya ni en Jerusalem l'adoran.»

Per totas aquestas rahons sortidas de la boca de Jesús, el meu amic ab tot y ser tan religiós, s'absté de assistir al Jubileo.

El Jubileo han volgut que sigués una bugada de pecats, y, naturalment, las bugadas se fan en els safreigs, y en els safreigs es ahont solen armarse 'ls grans escándols del sigle.

Fa riure que hi haja qui admeti com article de fé que li serán perdonats tots els pecats prenent part en un acte que 'ls provoca y 's'exacerba, sobre tot aquí á E-spanya, ahont la llibertat civil necessaria á

la vida del poble y la religió, tal com se practica, han arribat a ser dos coses poch menos que incompatibles.

Difícil serà que s'borri may el recort dels eclesiàstics trabucaires, mentres vaji tant boyant el clericalisme ab els seus afanyes de dominació, ab la seva sed de riquesas, ab las sevas desapoderadas passions reaccionarias. Els trabuchs sols exterminan la materia; en cambi hi ha ideas falsas y malvadas que fan una cosa pitjor, com es ofegar l'esperit de tot un poble.

Per aixó actes religiosos, qu' en altrás circunstancias no farien fret ni calor á ningú, son mirats avuy ab tan just rezel y ab tan manifesta antipatia.

Constituheixen un número més del programa clerical dedicat per complet á dominar embrutint, y á provocar, sols pel goig íntim de poder tirar á la cara dels liberals, el següent sarcasme:

— Vosaltres derramareu la sanch pera conquistar la llibertat; donchs ja ho veyeu, la llibertat sols la disfrutém nosaltres.

Y aixís es desgraciadament.

Ab la complicitat dels governs que s' diuhen liberals y no son més que turronaires, s' han enginyat de manera qu' ells sols usen y abusan de la llibertat, que al resto dels ciutadans els es escatima quan no negada rodonament.

A la sombra de la llibertat s' han desarròllat com un foc de infecció invadint com una peste todas las capas de l' atmósfera social. Y al poble li negan tot sovint la llibertat higiènica de destruir tanta pestilencia.

Demanenli al govern el corresponent permís de invadir una senmana seguida la vía pública al objecte de celebrar un Jubileo liberal, cantant cançons patrióticas y enaltint á crits las aspiracions progressivas y civilisadoras, y l' tal permís vos será negat á pretext de que ningú té dret á interrompre la vida pacífica de una població.

Donchs ells, sense necessitat de demanar tal permís fan el seu de Jubileo, y aquells civils y aquells polissons que caurían sobre vosaltres garrot y sabre en má, á n' ells els guardan las espallas, preservantlos de las justas iras dels liberals.

Y aixó qu' ells son els eternos provocadors; ells, els llicenciats de las partidas carcundas, son els que en la levítica ciutat de Pamplona, s' atreixen á posar la má en el ros de un militar, obligantlo á descubrirse quan ells passen; ells, els que encenen las passions del fanatisme, que han fet d' Espanya l' última y la més desgraciada nació d' Europa.

Y aixís procedeixen, segons diuhen hipòcritament, per gnaltir á la divinitat, com si en la práctica de l' oració, que cada hu pot fer ab lo degut reculliment, fossen necessarias aqueixas algaradas tan provocativas com escandalosas.

Jubileo = Jaleo.

Aixís s' ha vist en la major part de las poblacions d' Espanya: á Madrid, á Valencia, á Pamplona, á Valladolid, á Sevilla, etc., etc.

Diguin qu' es lo que hi ha guanyat la causa sincerament religiosa ab las manifestacions clericals y las contra-manifestacions realizadas pels enemichs del clericalisme.

Els uns han profanat els carrers; els altres han profanat las iglesias. ¿Y qué ha sigut entre unas y altrás profanacions de la cultura pública, condició dels pobles ilustrats y dignes de respecte?

Es necessari reconeixer que no hi ha cultura possible allí hont el clericalisme se manifesta desvergonyit y provocador, desmentint ab els seus actes, ab els seus crits y fins ab las sevas miradas la lletra y l' esperit del Evangeli.

A Barcelona, la major part dels homes que anavan á guanyar el Jubileo, portavan per lo que pogués succehir groixuts garrots, que, per lo vist, en lo successiu, constituïrían un nou instrument de devoció junt ab els rosaris y 'ls escapularis. Sempre n' inventa de novas el clericalisme militant.

Y aixó que la mística llopada, com si hagués subjectat las sevas maniobras á un plan estratègich, no recorregué sino carrers estrets, presos militarment per la policia y 'ls civils, y per lo tant inasequibles als enemichs del clericalisme.

El ciutadà que en us del seu dret cridava ¡Visca la llibertat! era detingut, com si aquest crit que sintetisa las aspiracions del poble, signés un monstruós delictes.

Y aixó succeix governant el país l' ex-miliciano Sagasta, qui no sembla sino que haja prés per lema

« Afartam y dígam... clerical, » no tenint cap reparo en pilotar el combustible que ha d' encendre novament una de las moltas guerras religiosas, que tantas vegadas han ensangrentat la patria espanyola, convertintla en la irrisió de tots els pobles civilisats.

P. K.

NO SERVEIX PER RES

s inútil que la experiencia ens demostri la inutilitat de las cosas. Som tan rutinarios que acceptém lo que 'ns llegeu sense pèndrens la molestia de mirar si val la pena d' acceptarho, y ho deixém als que 'ns rellevan embolcallantho ab el misteriós vel d' un respecte inconscient y èstúpit.

Apesar de que tenim motius sobrats d' estar més que tips del parlamentarisme; malgrat el convenciment que té tothom de que el Parlament es una antigalla inútil per cap cosa de profit; encare que s' evidencia en cada legislatura que á las Corts no hi ha qui legisli; apesar de tots els pesars, periòdicament ens escalfém el cap ab eleccions, ens interesém en la reunió d' una colla d' ambiciosos que generalment son lo pitjor de la truhaneria política, y ens embadalim en las disputas d' un safreig, ahont si alguna cosa de solta s' hi diu, queda desseguida ofegada pels lladruchs dels petenés de la majoria.

¿De qué serveix el Parlament? No l' componen ni sabís, ni estadistas, ni sociòlechs, ni tan sisquera, en general, gent mitjanament instruida; no l' commouhen may els graves problemas palpitants, sino las passionetas mes baixas; careix de tota iniciativa ja que si alguna reforma discuteix es deguda al afany, mes d' espallar que d' innovar, dels ministres; no representa al país sino al ministeri que 'ls ha fet á hetxura seva. No significa res, no aprofita res, no fá altra cosa sino perjudicar, desorganisar y posar á la nació en ridícul.

Y nosaltres empenyats en conservar-lo y devogadas, per peresa intelectual, per rutina ó per tonteria, fins en defensarlo.

Y de que l' parlament es completament inútil, ho som nosaltres sols quins n' estém convenuts. N' está principalment el govern que prescindeix en absolut d' ell pera governar, fentlo servir tant sols d' entremunt y passatemps.

Y sino fixintshi. S' han perdut una pila de sessions discutint actas qu' han defensat d' ofici els de la comissió y han atacat d' esma els que tenian l' encàrrech ó el compromís de ferho. Se perdrán uns quants días mes discutint aixó del Mensatge que ho te cap interès pel país. Si la discussió pren una mica de vol, se dirán las frasses groixudas de sempre, y si algún diputat dona una nota ferma, durará sa impressió lo que dura la flamarada d' un foch follet.

Y desseguida que s' hagi parlat á correccuya de lo mes essencialment inútil tocarán á descansar, y nostres legisladors y homens públics buscarán en els balnearis de moda distraccions frívolas per matá el temps y acabar d' atrofiarse el cervell verge de tota mena de fatiga.

Mentrestant todas las grans qüestions pendents de resolució s' anirán agravant; els cambis farán impossible la vida de la gent modesta; la qüestió social, empitjorada per las crisis industrials y la puja dels queviures, pendrà un caràcter pahorós; nostra despilfarradora administració seguirá menjantse la riquesa nacional; el malestar general tindrà constantment els nervis de tothom en tivánt, y ab ganas d' esbravarse: las qüestions mes petitas adquiriran caràcters de gravetat extraordinaris; y ens anirém fent tant ab la idea de que no tenim cura, que l' dia que las nacions fortes se 'ns reparteixin, ho sufrirém sense protesta de cap mena.

Y per viatjes aixís, sobra l' alforja del Parlament. Y l' altra alforja de las institucions.

JEPH DE JESPU

BATALLADAS

altre día un polissón vá detenir al nostre amich y correligionari l' conegut metje D. Llorens Ardid. Y vá resultar que ni l' governador, ni l' jefe de ordre públich sabían ni tant sisquera que l' haguessen de agafar.

A las dos ó tres horas varen dirli:—Ja se 'n pot anar: hem suferit una equivocació; hem sigut víctimas de una falsa confidencia.

¡Magnífich! ¿Veritat?

Donchs mirin, en tot país ahont las lleys garanteixen la seguretat del individu, aquestas equivocacions, consideradas com verdaders atropellos, tenen la seva sanció en el Códich.

Sols per medi de auto del jutje pot efectuarse una detenció, quan no están suspesas las garantías constitucionals.

Ha entrat á formar part de la redacció de LA CAMPANA DE GRACIA, nostre bon amich, lo distingit escriptor y antich correligionari, don Conrat Roure.

Algúns catedràtics de la Universitat de Barcelona han dirigit una exposició al govern, demanant que prengui midas rigurosas contra 'ls estudiants que manifestin sas ideas anti-clericals.

Un dels firmants es... ¿quí dirían? El segador Doctor Robert.

No hi ha qu' extranyarho, que qui vá ab pollosos, per forsa ha d' encomenarse polls.

Tant bon punt obertas las Corts, el diputat republicá Rodrigo Soriano, ha posat una manxiulla á la situació, declarant:

« La promesa qu' hem fet, en lloch del jurament, no 'ns lliga á cap compromís ab las institucions, que 'ns son odiosas. » (Rumors, campanillaso y invitació del president á que rectifiqui l' adjectiu odiosas).

En Rodrigo Soriano: « No 'ns poden ser simpáticas las institucions que varen perdre las colonias (esverament); las institucions que favoreixen al clericalisme (grans crits); al clericalisme que converteix l' iglesia de Deu en casa de banca, y 'ls ministeris en establiments mercantils. »

Bona má pera pegar, y res de pels á la llengua: aixís han de ser els diputats republicans.

Perque un diputat socialista, vá dir al ministre de la Guerra italiá, que l' oficial que manava las tropas encarregadas de mantenir l' ordre en un poble ahont s' havian declarat en vaga 'ls treballadors del camp, estava borratxo quan va manar fer foch, ab lo qual va haverhi tres morts y vint ferits, va produhirse un escándol en la Cambra de diputats y ha acabat dimittint el ministre y enviant padrins de desaffo al diputat.

Vaja que l' ministre no ho ha entés; perque l' suposar qu' estava borratxo un oficial que entre 'ls seus paisans ocasiona tres morts y una vintena de ferits, es una suposició que li fá molt de favor.

Al fi y al cap, la borratxera es una causa atenuant.

A Rubí vá efectuarse un meeting catalanista, y com Rubí es una població eminentment republicana, allí haurían sentit als oradors... Ni que haguesin sigut federals dels més rabiosos.

Pero aixó sí, lo qu' es els discursos de la flamarada que ván pronunciar, van guardarse molt bé d' extractarlos tant La Patum com La Perdiu. ¿O sino qué hanpian dit las taifas clericals y reaccionarias qu' están tan embabecadas ab el catalanisme?

Obrar aixís es jugar ab dos jochs de cartas, y jugar ab dos jochs de cartas es sempre una cosa lletja. Tant lleig, com sense serho, ferse l' republicá d' estar per... Rubí.

El govern espanyol els sostenia als frares de Filipinas, els sostenia á tota costa, y mes vá preferir perdre la soberanía de las islas, qu' enviar als frares á passeig. Perque, si no ho hagués fet aixís ¿qué hauria dit el Pare Sant de Roma?

¡Quí sab lo que hauria dit! ¡Causa horror el pensarho solament!

Y no obstant, ara 'ls yankees, sense ser membres de una nació católica com la nostra, han conseguit del Pare Sant de Roma que autorisís l' expulsió de aquells fulanos, no sols com á tals frares, sino com á espanyols.

¡Sería curiós poder examinar la colecció de balan-sas y pesos, qu' en tots els seus tractes y contractes vé usant la infalibilitat pontificia, sempre que se li proposa algún negoci... espiritual...

En Silvela vá voler fer un punt d' home, defensant als clericals, avants de que l' Congrés estigués constituhit, y tant malament ho vá fer, que hasta en Moret, l' almibarar ministre, que quan parla sembla que destili pomada de rosas, li vá donar la gran pallissa del sigle.

Y encare hauria rebut molt mes, si haguessen deixat parlar als Srs. Blasco Ibañez y Rodrigo Soriano, qu' estavan interessats en la defensa dels valencians. Pero en Romero Robledo, ab una proposició previa, lográ que se suspengués la brega.

En Romero Robledo, veyent al nou D. Tancredo, tan masegat, vá donarla per mostrarse compassiu, y ab la seva proposició lográ que l' trasladesin á la enfermeria.

Una pregunta: ¿Qué té mes importancia? ¿L' acta de Cabra ó la perda de las Colonias?

Podrá respondre á la pregunta qui sápa qu' en Sagasta vá bellugarse molt més per facilitar l' aprobació de l' acta de Cabra, que pera evitar la perda del nostre imperi colonial.

Tal es el criteri y l' patriotisme dels únichs gobernants de que disposa la monarquía pera fer la felicitat de la patria.

La majoria de las Corts pintada pel periòdich de n' Gamazo:

« No hi escassejan els novíssims diputats ministerials que son munyidors polítichs ó parásits de oligarcas ó descalificats en els xiu-xius íntims dels círculs polítichs, gent sense la deguda independència pera resistir els estímuls de las malas pasions. »

En altres termes:—Dignes polls de la llocada fusionista, ab unas ganas de picarse l' menjar, que han de fer ells sols mes estragos que una plaga de llagosta.

¡Y visca la regeneració!

IGUALADA, 30 de juny

En la festa del Sagrat Cor pujá al cubell un pare jesuïta posantse á predicar contra 'ls periòdichs liberals y especialment LA CAMPANA DE GRACIA, als quals atribuhí la perda de las colonias y no sé quantas desgracias mes. Estava l' loyola tan excitat, ab la cara encesa, 'ls ulls saltant de las concas, la veu ronca y picant de mans y peus, que molts dels assistents sortiren de l' iglesia per no presenciar un cas de feridura fulminant.

MANRESA, 30 de juny

Alarmats dos pares de familia al veure que sas fillas no anavan á la professó del jubileo, conforme havían dit que hi anirían, y tement que las hi hagués passat alguna desgracia, s' encaminaren á la iglesia, trobantlas á la sagristía agradablement entretingudas ab un burinot negre. Aixó vol dir que hi ha moltas maneres de guanyar el jubileo, si las unas molt ruidosas las altrás molt divertidas.

CANONJA, 29 de juny

L' Aixolladé, que deu aquest motiu á haver un día tallat els cabells á una pobre criatura que portavan á batrejar, deixantla feta una desgracia, va donar mostra de la seva empena mentres feya la professó de Corpus, puig sortint de dessota l' talem s' encaminá á un café del Arrabal, obligant á quatre ó cinch joves á treure's la gorra y ajonollarse. Els joves aquells podían convidarlo á prendre una copeta; pero van abstenirse de ferho, perque estava massa excitat, y podia ferli mal.

PALAFRUGELL, 25 de juny

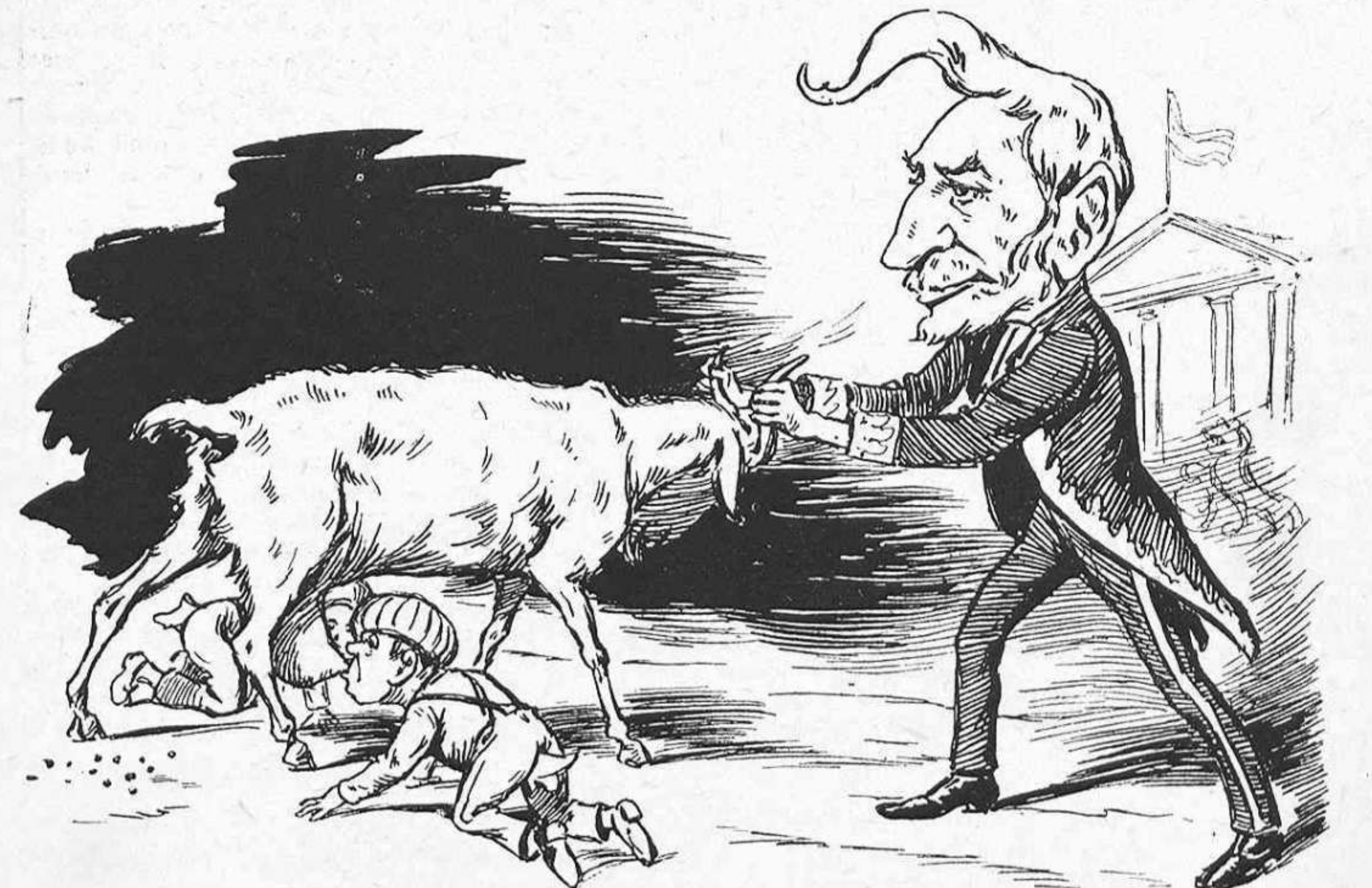
La vinguda del eminent orador republicá D. Odón de Buen ha donat lloch á la celebració de notables reunions públicas, una d' ellas en el Centre fraternal, que á despit dels llanuts y dels sotanas, se veje favorescuda per una inmensa concurrencia, demostrante palmariament que son més aquí 'ls amants de la llibertat, el progrés y la justicia, que 'ls hipòcritas, els atrassats y 'ls vividors.

Los Srs. Petit, Carbó, Martinell, Ballill y Loperena pronunciaren eloqüents discursos que sigueren molt aplaudits, y al final el Sr. de Buen ens feu mercé de la seva inspirada paraula, que despertá un entusiasme ex-

La gran qüestió espanyola — L' acta de Cabra

Per si havia de ser diputat Fulano ó Sotano, la Cabra va enfutismarse de tal modo, que ab una mica més tira en l' ayre al President del Congrés.

Pero en Sagasta la va amansir, dihent: ¿no tenen las cabras dos mamellas? Donchs que mamin Fulano y Sotano, y tutti contenti.

traordinari. Finalment, al vespre, el mateix senyor pronuncià un nou i excel·lent discurs en el Centre Obrer.

Es de aplaudir que 'l poble lliberal respongui ab actes aixís á las provocacions de la clerigalla.

TARRAGONA, 28 de juny

No n'hi ha prou, per lo vist, ab que 'ls frares continuhin fent la desesperació dels vehins, tocant cada nit á las 24 las campanas del seu convent, puig tenint á la Rambla de Sant Joan uns arbres molt hermosos, pero que 'ls hi tapavan la vista ab son ramatje, no han parat fins que 'ls tals arbres van morir—no se sab si per haverlos regat ab aygua beneyta—y la gente de la casa de la Vila, ha ordenat la seva tala. Està vist que al costat dels frares, no hi pot donar sombra res, ni 'ls arbres del pels-seig, qu' en aquests temps calurosos eran la delicia dels transeunts.

AMPOSTA, 28 de juny

Una familia, pel cas de que 'l noy qu' entrava en quinta, tragué número alt, va fer una prometença. Y en efecte, 'l noy va treure un dels últims números, y la prometença va ferse efectiva, entregant 50 drets al home negre ab 'l encàrrech de que comprés uns cortinatjes que havían de ser posats al altar del Santíssim el día de Corpus. Vingué la festa y 'ls cortinatjes no hi eran. Excusa de Mossén Quico, quan la familia aná á queixarse: res, que no 'ls hi havia posat perquè 'l iglesia estava bruta.—Una senyora de la familia va rebre tal enrabada, que fins va caure malalta, y tots els demés de la casa disgustats y trayentse 'ls drapets que havían estrenat sols per la ditxosa prometença. ¿No hauria valgut mes que de aquells 50 duros n' haguessin fet caritat als pobres?

SABADELL, 28 de juny

Els catalanistas tractavan de fundar una entitat obrera; pero ha passat molt temps y ja no se 'n ha sentit á parlar més. ¿Será que treballan de sota má, per alló que diu 'l adagi: «á so de timbals no s' agafan llebras»? Segons el meu modo de pensar millor sería que desistissen del tot per estar encare massa frescas las llagas obertes per alguns d' ells en las últimas huelgas, y haverhi encare avuy día obrers que se 'n ressenten. Ademés ¿cóm pot defensar 'l autonomia de las regions, qu' á casa seva te al obrer com un esclau, no permetentli 'l dret de asociarse, y amenassant ab despedir á un treballador si no dimittia 'l càrrech que desempenyava en una societat de resistencia? Malament poden anar els treballadors ab quí, com alguns del Centre català, quan un obrer cansat de vexacions li fá alguna observació, li responen: «A casa meva faig lo que 'm dona la gana.» Ademés estant tan acostumats á tractar ab llana no saben ó no volen dependre's de trafiquejar ab llana mistica y massa saben els operaris que 'l tuf de aquesta es molt perjudicial. Aixó y 'l despreci que senten pels que vesteixen brusa, fá que cap obrer que s' estimi una mica pugui tenirhi tractes de cap mena.

FLORENCI ROSICH

Autor del atentat contra una jove, en el carrer de Mendizábal; cunyat de n Silvestre Luis, qui fou condemnat á mort pel crim del carrer de Parlament, referent á qual crim, en uns escrits que portava damunt seu en Rosich al ésser detingut, aquest manifesta que 'n sigué 'l autor. Al tribunal toca ara aclarir aquesta manifestació que per ara es un misteri.

DOS OPINIÓNS

N un meeting celebrat á Lóndres, el llibertari Tarrida del Mármol va definir 'l aspiració anarquista, ab paraulas dignas de ser eternament recordadas.

En Tarrida del Mármol es un home de cultura qu' estigué prés á Montjuich quan los lamentables successos del carrer dels Cambis, y en el meeting de Lóndres no sols condemná explícitament el robo, 'l assassinat y 'l empleo de la dinamita, sino que ademés declará que 'l anarquía no 's realisarà may per complet.

«L' anarquía—digué—es lo que 'l límit en matemáticas: una cantitat constant á la qual tendeix un altra variable que may 'l alcança. A fora de dividir una cantitat—afegí—ens aném indefinidament acostant á cero; pero lo qu' es al cero may hi arribarém. Aixís succeeix ab 'l autoritat: podrém anarla retallant, pero sense arribar á destruhirla.»

La definició es exacta y sobre tot es clara, y contribuirá á desvanecer no pocas preocupacions tant dels que professan las ideas anarquicas, sense examinar sa naturalesa, ni fixarse en son just alcans, com dels que las repudian per utópicas y estérilment demoleadoras.

Tal com las ha definidas en Tarrida del Mármol, no son ni mes ni menos que una aspiració á emancipar tot lo possible la llibertat humana, de 'l autoritat que per sa naturalesa tendeix sempre á la opresió.

L' eminent novelista Zola, convidat á assistir á un banquet que pensavan oferirli 'ls fourieristas de París, ab motiu de la publicació de son últim llibre Travail, va respondre á la invitació ab la següent carta:

«MON ESTIMAT SR. LABUSQUIÈRE

» Vos regracio per la gran satisfacció y 'l gran honor que m' haveu dispensat, acceptant la presidencia

del banquet, ab el qual els deixebles de Fourier y las associacions obreras han tingut á bé festejar 'l apareció de ma novela Travail.

» Si no 'm trobeu al costat vostre, es sols per ha verme semblat mes modest y lògich que 'l home no hi sigué. No es 'l home lo que importa, ni es tampoch la meva obra: lo que vosaltres aneu á festejar es 'l esforços envers una major suma de justicia, y 'l brau combat per la felicitat humana. ¿Y no n' hi ha prou, per estar ab vosaltres, ab que 'l meu pensament y 'l vostre sigan els mateixos?

» Grans son las nostras esperansas: l' esdevenir es el domini del somni. Pero, desde avuy si hi ha un fet cert com tot ho indica y ho demostra, el tal fet es que la societat futura está en la reorganización del treball, y que únicament de aquesta reorganización podrà emanarne una justa repartició de la riquesa. Fourier sigué 'l nunci genial de aquesta veritat; jo no he fet mes que repéndrela, y res importa 'l camí que s' emprengui: la ciutat futura de la pau 's troba al seu terme.

» Ara mateix, en els nostres temps tan amarchs y perturbats, las associacions obreras creadas y en funcions son 'l embrió de aqueixa ciutat futura. Per las cooperativas de producció y de consum, ens acostém cada día una mica més cap al poble fraternal, de que molts se burlan.

» Deixeu que rignin: l' evolució va fent son camí sense parar; la solidaritat no es ja sols 'l aspiració de la bona gent; es ademés una fora de la naturalesa com 'l atracció; ella anirà obrant cada día més y acabarà per agrupar á la humanitat entera en una sola y única familia.

» Gracias una vegada mes, mon bon amich Sr. Labusquière; y sempre y fraternalment está ab vos y 'ls vostres amichs

EMILI ZOLA.

Es tant mateix molt consolador que homes del gran talent y del gran cor de Zola, se consagrin á alentar las redentoras esperansas del proletariet.

LA PATRONA DE LA MARINA D' ESPANYA

INS ara havia ignorat qui era 'l patró ó la patrona de la marina, y 'l altre día el Boletín Oficial del Ministerio de Marina, m' ha tret d' aquesta ignorancia.

Quan els desastres de Filipinas y de Cuba, m creya que la marina estava deixada de má de Deu. ¿Qué m' havia de figurar jo que tingué cap patrocini en la Cort celestial! En las Cortes espanyolas, sí que 'm pensava que hi havia algú que devia vetllar per la marina, sino que devegades el qui té de vetllar s' adorn, y quan se desperta 'l malalt s' ha empitjorat de manera que ni 'l extramunició hi es á temps.

Aixís, per descurt del vetllador, que fent una baycayna havia deixat de donar al pacient lo que li convenia, m' explicava lo que havia passat á Cavite y á Santiago de Cuba; pero ni somniava que en la Gloria del cel hi hagués qui podia, d' una manera directa, suplir las faltas dels encarregats d' aquella vetlla.

Ara en el Boletín he vist en lletres de motllo, que la patrona de la marina es la mare de Deu del Carme, y aixís d' aquí á endevant, sempre que hi hagi una acció naval sabré m á qui tenim de dirigir las pregarías, y sempre que 's tiri á 'l aygua un barco de guerra espanyol, sabré m á qui encomanarlo.

No será molta 'l ocupació que tindrém, porque de batallas navals no se 'n presentan molt sovint y lo pitjor es que nosaltres no 'n podem presentar. Per fé un pastel de llebra, lo primer que 's necessita es la llebra, y per tenir una acció naval se necessitan naus; y de las que tenim, no 'n podem fé mes que un pastel. En quant als barcos que tirarém á 'l aygua, tampoch tindrém molta feyna, porque no tenim els diners que son necessaris, també 'ns falta la llebra pel pastel.

De totas maneras, si s' embolica lo de Gibraltar ó lo del Marroch, ja 'ns podrém encomenar á la mare de Deu del Carme, que si ella no 'ns salva, al menos 'l enemich ens trobará á punt de carmello.

Y al parlar aixís, no 'm refereixo pas á la gent de mar, que aquesta prou fá en sostenirse demunt del aygua y gobernar els cascos ingobernables que 'ls hi donan, ab unas calderas que encare que fassen bullir 'l olla dels que las construheixen, estich en que no poden fer bullir el ranxo que donan á la pobre marinería, y artillats á 'l última moda de principis del sigle XIX.

Donchs si senyors, aquell Boletín Oficial disposa que 'l día 16 d' aquest mes siga de festa pels individus pertencients á la Marina militar; se dirá una missa en els departaments y á ne 'ls barcos, que ohrán els quefes, oficials, subalterns, mariners y tropa; 'l endemá se 'n dirá un' altra de requiem en sufragi dels companys morts, y per aquests actes las autoritats locals de marina designarán comissions de la mercant dels barcos que 's trobin en els ports ahont aquells se verifiquin.

Aixís com jo no sabia quina era 'l advocada de la marina, tampoch sabia que una corporació fós la que designés á uns comissionats que 'l anessen á felicitar, porque las comissions designadas per las autoritats de marina, es clar que felicitarán á aquestas per la diada. Aixó será que 'l modernisme, que per tot se fica, també s' ha ficat en 'l etiqueta oficial.

A la marinería, tropa y alumnos, se 'ls millorarán els ranxos. Aquest punt ja 'l entench bé, y si de mí dependís faria que, al estil de las anteriores comissions, se 'n designessen unas altres d' entre la marinería y la tropa, á fi de que 'ls ranxos fossen tot lo milloret que poguessen ésser.

Els barcos que 's trobin al extranger, no farán cap ceremonia exterior. També entench aquesta disposició. Mes val que 'ls extrangers no s' enterin de certes cosas que fem els espanyols, sobre tot ara que 'ns regenerém, sino que fora d' Espanya no ho sáben ni ho póden suposar.

No es d' esperar que 'ls extrangers llegeixin el Boletín Oficial de la Marina, porque no hi apendríen gran cosa, pero si arriban á tenir noticia del número en que 's parla de la festa de la Mare de Deu del Carme, s' esbombará, y ja veurán per quin camí aném regenerantnos.

PAU BUNYEGAS

CLEROCRACIA

quí s' ha de creure?

Llegeixo en 'l Evangeli: «Paguéu al César lo que n' es del César.» (Mat., xxii, 21).

«Y entenent Jesús que havían de venir pera ferlo rey, s' entorná sol cap al mont.» (Joan, vi, 15).

«El meu regne n' es pas d' aquest mon.» (Joan, xviii, 36).

Aixó d' una part.

Ara ve la part contraria:

En lo text doctrinal, en la declaració dogmática autoritaria del culte del Sagrat Cor de Jesús, lo mateix que en 'l iconología que 'l representa s' afirma categóricament y proféticament el seu futur domini ab aquest enérgich mot: «Regnaré.»

En las lápidas col·locadas en molts iglesias (en totas las del mon volían ferho) pera recort de 'l entrada del sigle XX, ab autorisació é indulgencias del papa, hi ha una creu ab una inscripció latina que, traduhida, diu: «Jesucrist, Deu y Home, Vive, Regna, Impera, 1901.»

Impera, Regnar son paraulas, tant si se las deixa solas en el seu sentit afirmatin, com si se las hi afegeix 'l adverbio de negació, claras y precisas á no pòguer serho mes, que no admeten altra interpretació que aquesta: exercir (ó no) domini y soberania. Molt mes considerant que 'l mateix Evangeli ordena 'l ingenuitat y senzillesa del llenguatge: «Mes siga el vostre enrahonar: sí, sí, no, no; porque el que es mes d' aixó é mal procedeix.» (Mat., v, 37).

Donchs quedém en que Jesucrist, segons la Biblia, d' acort ab la tradició hebrea y la colla de profetas del Antich Testament y 'ls apóstols, papas, concilis y teòlechs de tots els temps, no vol el domini temporal y fins s' ocultava de la multitud que volía proclamarlo rey; mentres que 'ls catòlics d' ara, obehint al papa infalible, inspirat per una monja, la beata Margarida María de Alacoque, suggestionada pel seu confés, el jesuít P. de la Colmbière, volen establir el regne de Deu, y baix aquest nom donar vida á la clerocracia.

L' Iglesia catòlica, per 'l autoritat y 'l obediencia, unida en una doctrina qu' imposa 'l dogma indiscutible; per lo celibat, mancomunada en un interés en oposició ab el de la familia, y per lo privilegi lliure dels debers de ciudanía, es natural que aspiri al domini universal, renovat, si pot, aquella Edat Mitjana de trista recordansa; pero consti que si las sevas condicions de vida la portan á una contradicció tan manifesta, ja no podrà dir ab en Bossuet á la religió reformada: «Varias donchs no ets pas la veritat.»

Consideracions importants y de perfecta actualitat me semblan aquestas: pera la burgesia, pera que vegi com per la seva indecisió, y satisfeta per un moment la seva cobdicia, ha deixat renovar-se 'l clericalisme, 'l enemich, segons la célebre frase de Gambetta; y pera 'l proletariet, veritable y genuí agent actual del progrés, pera que prengui experiencia y retxassi tota mena de debilitats sentimentals en els grans días que s' acostan.

ANSELMO LORENZO

PETIT VOCABULARI POLÍTICH

(DE LA F Á LA X)

FANÁTICH.—Un pobre diable humil, dols com un anyell, que ab molt gust reventaria als que no pensan com ell.

FE.—... (Que 'm perdoni 'l lector aquest buyt involuntari.) Els polítchs me 'l han feta treure del vocabulari.)

GARANTÍAS.—Unas cosas tan respectadas y atesas, que porque no se 'ns malmetin sempre las tenim suspesas.

HABILITAT.—Travessura del que per res s' encaparra mentres pugui aná endavant. (El seu sinóim es barra.)

IMPOSTOS.—Sumas inmensas que 's xuclan á la nació, y que casi totas íntegras se malgastan en turró.

INDEPENDENT.—Diputat que 's deixa escrotoná 'l nom, y una volta ha perdut 'l in, es dependent de tothom.

LEGISLADOR.—Personatje que perora, y discuteix, y fa unas lleys hermosíssimas y luego... no las cumpleix.

LLIBERTAT.—[Santa paraula d' origen casi diví!... Hi ha bastanta gent que 'l usa sense saber qué vol dí.

MANIFEST.—Mirallet móvil que 'ls cassadors espanyols plántan en el camp polítich per engatussá 'ls mussols.

MARINA.—La institució més graciosa que 's coneix, tant per lo cara que 'ns costa com per lo poch que 'ns serveix.

MINISTERI.—Vuyt fulanos que de gronkarse, cobrar y col·locá als seus parents, solen dirne gobernar.

MODERAT.—Ser celestial, d' idees tan delicadas, que per ell no 's mana bé si no 's mana á garrotadas.

ODI.—Forta antipatía que 's pregona com á ganxo, y que 'l personatje odiat apaga repartint ranxo.

OLI.—Lubrificatiu d' aplicació tan extesa,

que dfu que avuy sense untar no es possible cap empresa.

OPOSICIÓN.—Esperit bélich que á voltas al home inflama. (Hi ha oposicions de debó y oposicions de camama.)

ORDRE.—Que la premsa calli, que 'l poble no digui ros, que 's paguin tots els impostos; aixó es 'l ordre... ben entés.

PATRIA.—Una protuberancia que 'ls homes de conviccions tenen allá hont els apreta la trinxa dels pantalóns.

PARTITS.—Collas de patriotas que 's bellugan y arman gresca per salvarnos, y de pas per veure si algo se pesca.

PRESSUPOST.—El verdader evangeli de la vida. Per un bon ministerial, fora aixó tot es mentida.

PROMESAS.—Pessa de música que 's fa tocá ab tota urgencia quan els caps-padres reparan que 'l poble pert la paciencia.

PRONUNCIAMENT.—Vella fórmula per fé aná el de baix á dalt, ab el pretext del bé públich... y en profit d' un general.

RECAUDADÓ.—Una bestiola que no crida, pero ataca, y té una gran afició á buydarnos la butxaca.

SENAT.—Saló molt bonich, plé de quadros y retratos, y hont els pares de la patria van á dormirhi alguns ratos.

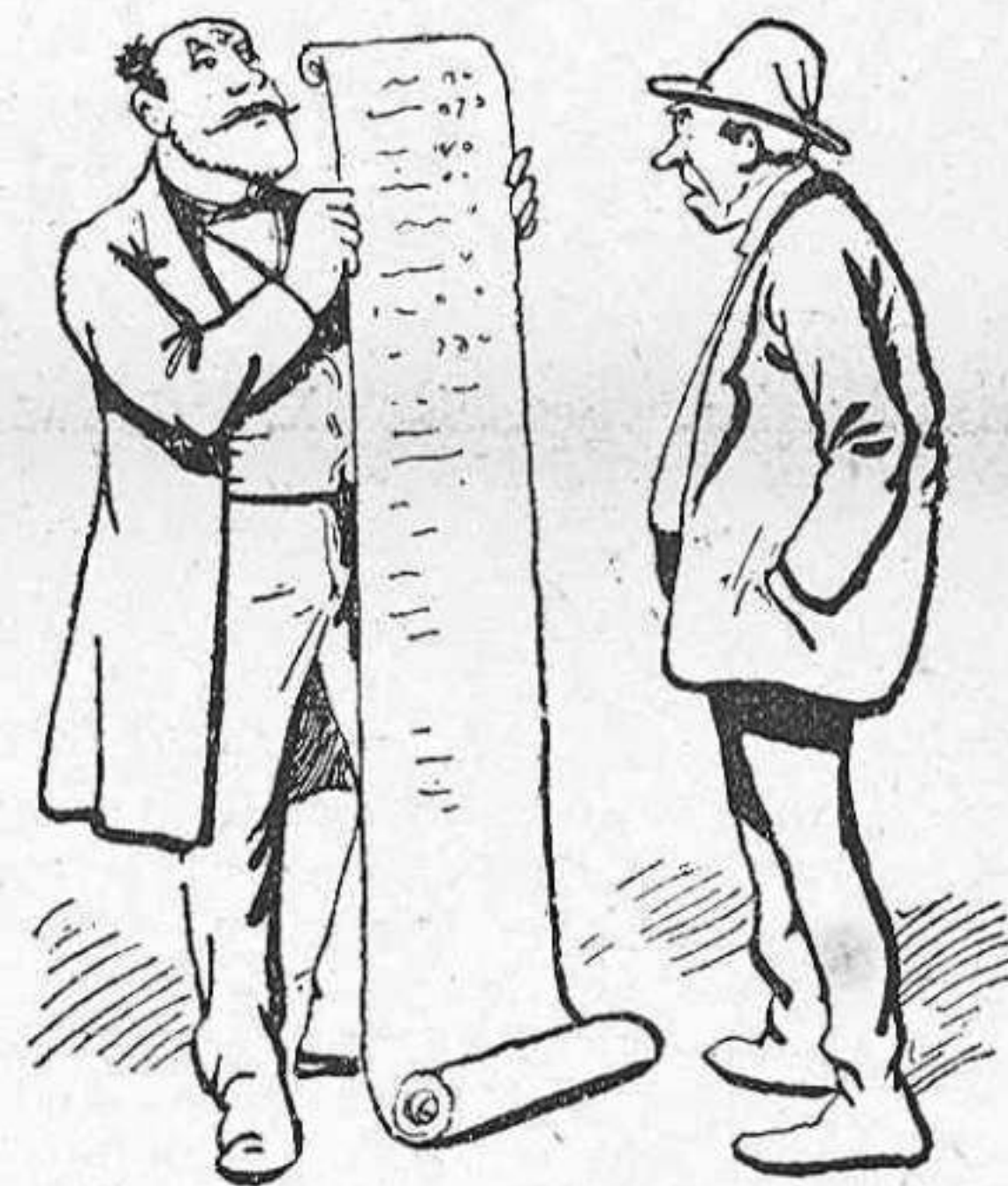
SOPA.—Menjar substanciós que casi á tothom li proba. Pels polítchs aixirits la millor sopa es la doba.

VOT.—Dret que 's compra, y 's ven, y 's roba y 's fa á la sort. Per tenirlo ben segur es necessari ser mort.

XANXULLO.—Si bé no es pa ni com á tal se 'l pendria, ara com ara vé á ser nostre pa de cada día.

C. GUMA

LA CARICATURA AL EXTRANGER

—¿Qu' es aixó? ¿La declaració dels Drets del home? —No, cá; una cosa una mica mes llarga: la llista dels Drets que s' han de pagar.

Per mes que á la guerra del Transvaal li vajin tallar la cama, sempre li queda la ganga de poder jugar al golf ab la cama de fusta.

—Nosaltres á la Iglesia no li volém cap mal: ó sino vosté mateix treguis 'l hábit de frare, afaytis, y ab el temps potés encare 'l farán bisbe.

(De Le Charivari de París.)

Lo que 's veu y lo que no 's veu — Quadros al viu de un Jubileu

El Jubileu de portas enfora.

ELS arredors de Cádiz s'hi estan reunint las millors esquadras del mon: la russa, l'alemana, la francesa... Y aixó sense contar ab l'inglesa que fá'l caco per las ayguas de Gibraltar.

Y Espanya s'ho está mirant... y tot per culpa del Duch de Veragua, qu'encare que podria quedar bé, sols posantse d'acort ab la Diputació provincial de Barcelona.

Perque si no tenim barcos, tenim mossos de la Esquadra.

En Mazzantini ha regalat á D. Alfonso XIII l'espasa ab que va matar els toros en la corrida de beneficencia.

Está bé: si m'haguessen de creure á mí, l'encreuharia ab la espasa de Sagunto.

Y que fes els comentaris la posteritat.

L'acta de Cabra ha donat molt joch, com era d'esperar.

Diuhen els castellans que *la cabra siempre tira al monte*, pero la del acta tirava al Congrés fins al punt de que l'president anava á dimitir, que ja era tirar dret.

Pero la Cabra ha donat llet per dos, y al últim no ha passat res mes que una pila de paraulas per las vias telefónicas.

Aquí á Espanya, fora de l'Hisenda, la sinceritat electoral y algunas cosas mes, tot s'arregla haventhi per mamar, com en aquesta qüestió.

Y ara que hi caich; aixis com als diputats per Barcelona, se'ls hi diu barcelonins, als de Madrid, madrilenys, etc., ¿com se dirá'l diputat per Cabra? Haurém de dirli *cabrit* ó *cabré*, perque'l nom del mascle de la cabra potser l'ofendria.

Un dels que treballan ab mes activitat perque s'otorgui al *perdigot* Soler y March, l'acta de Manresa, es l'hereu Pantorrilles.

¿Qué dirán la *gent de bé*, de Barcelona que van anar á votar al crit de «Guerra á mort al caciquisme?»

Tant se val: que dignin lo que vulguin. Mentres tant no faltará qui trobi que s'pot fer un ápat de primera, quan de dos enemichs reconciliats, l'un hi posa l'arrós y l'altre la perdiu.

Ja poden tirar endavant, que quan sigui hora 'ls republicans, ens encarregarem de posarli la *Ulenya*.

En pochos días hi ha hagut deu ó dotze toreros ferits.

Es clar: van á veure si 'ls hi tiran *petacas* y reben *patacadas*. Ja hi ha alguna semblansa.

Algunas familias aristocráticas de Madrid, al objecte de protestar contra 'ls actes realists pel poble lliberal, van anar á fer las visitas del Jubileu en cotxe. En un dels carruatges s'hi veyá en Silvela.

A lo menos ells podran dir que per fer un acte contrari als sentiments lliberals, eis agrada que 'ls *arrastriu*.

A las tres de la matinata del dimars passat cri dava l'atenció en el carrer de las Beatas, de Madrid, una pobra dona que á la porta d'una casa *non sancada* demanava que li tornessen la seva filla, á qui, enganyada, havian tret del seu domicili.

La mestressa de la casa deya que la noya no s'trobava allí, pero un inspector de policia va detenir á un capellá y á una dona que á la nit anterior acompanyavan á la noya que 's reclamava.

M'hi jugaria'l coll que aquest capellá, el dia avans de detenirlo, anava á la professó del Jubileu. No podia faltarli un reverent tan devot de las *Beatas*.

Sembren vents, y recullireu tempestats.

Sembren jubileos y recullireu guerras civils.

Aixó algú no ho creurá, y no obstant es l'Evangeli.

Las professons del Jubileu sortian de la Catedral y s'disolian á la iglesia del Pl.

Ja poden estar contents de que las autoritats sagastinas las prenguessin baix el seu amparo, que d'altra manera s'haurían disolt no á la iglesia del Pl, sino á la iglesia de las *pinyas*.

Apenas acaban d'obrirse las Corts, ja 's parla del dia en que 's tancarán.

El Jubileu de portas endintre.

¿Y per xó s'ha capgirat tot el país, y s'han fet tantas tupinadas y hem estat com qui diu á punt de matarnos?

Vritat es que pel que serveixen las nostras Corts, ben estudiadas, tant fan tancadas com obertas tant fan obertas com tancadas.

Una escena del jubileu.

Volia atravessar el curs un home que manava un burret carregat d'aufuls, y un municipal va dirli: —Deténgase Vd.

—Es que porto molta pressa.

—Pero, hombre de Dios—va dirli el Gatierras—¿no vé Vd. que si llega á meterse entre esos borregos, se le van á *menchar* toda la carga?

En vista de lo que ha passat en las manifestacions del jubileu, prompte será venerada una nova imatge que farà parella ab la del Sagrat Cor.

Representará á Cristo Salvador; pero en lloch de la creu portará una tranca, com la major part dels individuos que anavan á las professons.

Y tinguin ho per segur: el Cristo del garrot tindrà molts mes devots que'l Cristo de la redenció.

El general Weyler, que com ja saben vostés no pot estar may quiet, ha tornat á las antigas costums.

Sino que ara, no poguent anar de Palma á Sant Quintí y de Sant Quintí á Palma, va de Madrid á Toledo, de Toledo á Córdoba, de Córdoba á Carabanchel.

A la cort, en vista de la seva extraordinaria movilitat, diu que li diuhen el general *Ardilla*.

Ja ho saben els *companys* de las societats de resistencia.

En l'actual moment histórich,

al ministeri espanyol

el senyor don Valeriano

hi fá'l paper d'*esquírol*.

A uns maristas qu'entravan per Port-bou van escorcollarlos, trobantlos dessota dels hàbits una bona partida de ganivets, navajas, estisoras, plomas y altres articles que pretenian entrar de contra-bando.

Ja cal que corretjeixin tot seguit aquell adagi tan conegut, en aquesta forma: «A Dios rogando, y pasando contrabando.»

XARADA

Beguda de molta estima
el *prima*;
nota de l'escala dona
segona;
negació veurás que n'es
el *tres*;
de un temps de verb forma part
la *quart*.
Y si vols saber milló,

lo que lo *total* te dona,
es una gran població
no molt lluny de Barcelona.

E. ZOLA Y B.

TRENCA-CLOSCAS

L. N. BLAY DEL ALBA

Formar ab aquestas llettras una xistosa pessa catalana.

MANUEL R. LLUM INARIAS

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part de auell.—Tercera: arbre fruitós.—Quarta: eyna de fuster.—Quinta: nom de una corda de guitarra.—Sexta: nom de dona.—Y séptima: vocal.

MIQUEL PLANAS

ANAGRAMA

Un mariner del *Pilar*
es va enllar dalt de 'n *tot*
pero ab tanta mala sort
que caigué de cap á mar
tot *tot* y va quedar mort.

EDUARDO THOMÁS

GEROGLÍFICH

×

Corts

I

I

I

Apurar cielos pretendo

I

T A T

ENRICH M. GENER

Caballers: Noy de la Boqueria, J. Carreras, Catalá-Nista, Pau Manias, Miquel Lluch, A. Serrano, Mariano Soley Piké, Herrepepe, R. Palau y Peluque: *Ce n'est pas possible*.

Caballers: Romansero Morisco, Felip Barata, Xech de Lliansá y Pau Peu Pou: *Bravíssim*.

Caballers: J. Pujadas T., J. Staramsa, J. C. V., L'Hereu d'Horta, Angel Miró Quim, Sebastia S. C. y Lluís Millá: *Robut y gracias*.—Ricart A. Orriols: *Anirà algun acudit. Las máximas son massa mínimas*.—J. Camps y Campaña: *¿No 'm coneixen?* Aixis titula la seva poesia. No, senyor; no tenfam aquest gust. Ara ja'l coneixerém, es un senyor que fá consonar *garbo* ab *alabo*... El tindrém present.—A. Ribas Ll.: *¿No es verdad angel de amor—que en esta apartada orilla—tenen molt poqueta gracia—las cantarellas qu'envia?*—Mignon: *La seva Declaració no 'ns ha agradat gayre. Creyém que qualsevol empleat del ferrocarril la faria millor*.—Francisco Llenas: *Es un tant llargueta; pero veurém d'inquirir la en un extraordinari*.—M. M.: *Molt mansos*.—Antón G. M.: *Home de Deu, no s'ho prengui d'aquesta manera. Tot lo que li deyam no té res de particular; lo que hi ha aquí es que el tal himne es extraordinariament dolent. Ara ho sap*.—X. C.: *D' aixó que 'ns envia, l'argument sembla de l'Apeles Mestres y la manera de dirho de 'n Narcís del Toro*.—Ruy de Gorch: *Ja está bé, ja, pero les tan estrany tot aixó que li passa al llenyatsyre!*—Peret Leal: *¿Cóm ho vol fer? Son cosas de la vida!* Es molt trist, tot lo que vulgui; pero, perxó, l'*quadret* es defectuós.—Marsal Benages: *Está escrita ab facilitat y es graciosa*.—Quico Planas: *Dels grans de sorra que m'envia; no més un ó dos se m'han ficat al ull*.—Capsut: *Ho estudiarem*.—Joseph Moix: *L'acudit del senyor Moix—es d'aquells tan ignocents—No faria riure gens—ni á n' en Mariano Foix*.—Fidel Delfí: *Hi ha alguna cosa que no es despreciable. De lo que 'ns diu, no n'fassi cabal. El dia menes pensat... paf, la veurá impresa*.—B. Torrent y B.: *Ho sentim moltíssim, pero de tanta cosa com envia no podem triarne res*.—M. de C. (Cardó): *Nosaltres també*.—Capsut: *Enviahi tota la serie dels articles que vulgui publicar y veurém de uniros á la campanya*.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.